

Land zonder fiets

en andere rijke teksten

VOOR OKAN

© 2023 - Wablieft

Frederik de Merodestraat 27

2800 Mechelen

www.wablieft.be

boeken@wablieft.be

Vormgeving: Merel Van Meurs

Druk: Wilco bv.

Illustratie op de cover: Ana Ventura

Dit boek is ook beschikbaar als luisterboek.

Dit boek kwam tot stand in samenwerking met het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief.

Rijke teksten voor OKAN

Wablieft verzamelde voor dit project meer dan 50 nieuwe rijke teksten, in eenvoudig Nederlands, voor jongeren in OKAN-klassen. Dat deden we met steun van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief. Nog meer rijke teksten vind je op de website rijketeksten.org van de Taalunie.

Dit boek is een deel in een reeks van vijf boeken. Enkele teksten van dit project vind je enkel online. Bij alle verhalen en teksten van dit project hoort lesmateriaal. De teksten en het lesmateriaal kan je gratis downloaden. Alle info vind je op wablieft.be/OKAN

Wablieft dankt het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid voor de kans om dit project te mogen realiseren. En natuurlijk ook iedereen die meewerkte: alle auteurs, illustratoren, iedereen die lesmateriaal maakte en de leden van de stuurgroep.

D F

P
K M

V

Arts

Sylvia Vanden Heede

Ik ben Fee. Ik ben tien jaar.
En ik kan geen bloed zien.
Echt niet.

‘Jij bent zo slim!’ zegt papa.
‘Jij wordt vast dokter,’ zegt mama.
Maar ik kan geen bloed zien.

Ben ik slim? Ik weet het niet.
Ik doe mijn best op school.
Ik let goed op. Ik werk hard.
Ik krijg vaak een tien van de juf.
En papa en mama zijn trots op mij.
Maar een dokter word ik niet.
Want ik kan geen bloed zien.

Papa belt naar opa en oma.
‘Fee is zo slim! De juf zegt het ook.
Ze moet dokter worden. Dat kan ze.’
Maar dat is niet waar.
Ik kan het niet.
Want ik kan geen bloed zien.

'Mama, ik word geen dokter.
Ik kan geen bloed zien,' zeg ik.
'Doe niet zo raar,' zegt mama.
En Sim vraagt:
'Ben jij dan blind?'
Sim is mijn broer. Hij is nog maar vijf.
'Nee hoor,' zeg ik. 'Ik ben niet blind.
Bloed is rood. Dat zie ik net zo goed als jij.
En toch kan ik geen bloed zien.'

Sim snapt het niet. Hij is nog klein.
Er is veel wat hij niet weet.
Dus leg ik het uit:
'Ik vind bloed eng.
Als ik bloed zie, dan voel ik me niet goed.
Net of ik ziek word.
Ik voel het in mijn hoofd.
Ik voel het in mijn buik.
Ik ben bang dat ik flauwval.
Dus kijk ik maar niet.'

Sim knikt.
Hij vindt bloed niet eng.
Hij vindt bloed juist heel stoer.
Valt hij? Dan komt er bloed uit zijn knie.
Snijdt hij zich? Dan komt er bloed op zijn duim.

Eerst huilt hij, want hij heeft pijn.
Maar dan lacht hij, want hij krijgt een pleister.
En een pleister, dat staat stoer.
Sim moet maar dokter worden.
Niet ik.

Sim heeft een tand los.
Hij duwt met zijn tong.
De tand gaat heen en weer.
'Doet het pijn?' vraag ik.
'Eh eh,' doet Sim.
Zijn mond is wijd open.
Hij duwt weer met zijn tong.
De tand staat scheef.
En ik zie ... en ik zie ...
Vlug draai ik mijn hoofd weg.
Want ik wil het niet zien.
Dat bloed. Dat bloed aan de tand van Sim.
Het bloed in zijn mond.
Ik vind het eng.
Laat Sim maar dokter worden.
Niet ik!

Nee, dokter word ik niet.
Maar wat dan wel?
Ik weet het nog niet.

Ik weet wel waar ik goed in ben. In taal.
Ik ben goed in taal op school.
Maar ook goed in taal thuis.
En ik leer zelfs al Frans!
Dat komt door Paul.
Paul woont naast ons.
Frans is zijn taal van thuis.
'Wie,' zegt Paul. En dat is 'ja'.
Hij schrijft het op voor mij: *oui*
Het lijkt niet op 'wie'.
Maar toch klinkt het zo.

Paul vindt taal niet leuk.
Hij leest niet graag.
Ik wel! Ik ga vaak naar de bib.
Soms leen ik een strip. Soms een dik boek.
Soms lees ik een woord dat ik niet ken.
Dat zoek ik dan op.
Daar word ik slim van! Heel slim!
Maar een dokter word ik niet.
Echt niet.

Paul gaat niet naar de bib.
Hij gaat naar de academie.
Dat is pas een moeilijk woord!
Maar ik weet wat het is, want ik zocht het op.

Een academie is een soort school.
Je krijgt er les in kunst.
Paul verft en plakt en tekent.
Hij kan dat erg goed.
Ik vind zijn kunst mooi.
'Je wordt vast kunstenaar,' zeg ik.
'Artiest!' knikt Paul.

Ik pak mijn schrift met woorden.
Elk Frans woord dat ik leer, schrijf ik op.
Paul helpt me.
'Aar,' zegt hij. 'A, R, T.'
Ik snap het. *Art* is Frans voor kunst.
En een kunstenaar is *un artiste*.
Paul lacht en wijst naar zichzelf.
Hij weet al wat hij wordt als hij groot is.
En ik? Ik denk na.
En ik vraag me af:

Wat kan ik goed?
Waar hou ik van?

Ik weet het antwoord al.
Ik ben goed in taal.
Ik lees graag en ik lees veel.
En ik schrijf ook zelf!

Ja, echt waar.
Soms verzin ik een verhaal.
Dat schrijf ik dan op.
En als het verhaal af is, lees ik het voor.
Aan Paul!

‘Wat mooi!’ zucht Paul als ik klaar ben.
‘Echt?’ vraag ik.
En ik krijg een kleur.
Niet zomaar een kleur, hoor!
Niet groen, niet blauw, niet geel of paars.
Ik word rood. Ik bloos om wat Paul zei.
Ik vind zijn kunst mooi.
En hij vindt mijn verhaal mooi.
Hij wordt een kunstenaar.
En ik ...

Ik weet het. Nu weet ik het.
‘Als ik groot ben, schrijf ik een boek,’ zeg ik.
Paul lacht. En ik lach.
Want ik ben blij. Zo heel erg blij!
‘Een boek is ook kunst,’ zegt Paul.
Hij pakt mijn pen en mijn schrift.
En naast *art* schrijft hij: *les arts*.

Ik kijk naar het schrift.
'Arts,' lees ik luid. 'Arts!'
En ik word boos. Boos op Paul!
Want arts is een ander woord voor dokter!
'Ik word geen arts, Paul!' roep ik.
'Ik word schrijver! Dat zei ik toch?'
Ik pak de pen van Paul af.
En ik kras het woord door: ~~arts~~

Paul kijkt me raar aan.
'Ik word geen arts,' zeg ik nog eens.
'Daar heb ik geen zin in.
Ik kan niet eens tegen bloed.
Wist je dat?'
Paul schudt zijn hoofd.
'Maar Fee,' zegt hij. 'In het Frans ...'
'Arts is geen Frans,' zeg ik.
'Het is geen Frans voor dokter,' geeft Paul toe.
'Wat is het dan wel?' vraag ik.
Paul zucht diep.
Hij wijst naar mijn schrift.
Daar staat *art* en *les arts*.
'Kunst en de kunsten,' vertaalt hij.

Nu krijg ik weer een kleur.
Maar ik bloos niet van trots.

Ik bloos omdat ik me schaam.
Arts is geen dokter in het Frans!
Het is 'kunsten'.
Wat stom van mij!
Dan lach ik.
En Paul lacht met me mee.

Papa belt naar opa en oma.
'Fee is zo goed in taal!
Dat zegt de juf ook.
Ze wordt vast schrijfster.'

Ik kijk op van mijn boek.
Papa geeft mij een knipoog.
Oma zegt wat. Of opa.
Ik hoor niet wat het is.
'Nee, dat is niets voor Fee,' zegt papa.
'Fee kan niet eens tegen bloed.
Maar Sim ...'

Sim hoort zijn naam.
Hij trekt aan papa's mouw.
'Oma! Opa!' zegt hij trots.
'Ik ben mijn tand kwijt!'

Ja, laat Sim maar dokter worden.
Of arts. Tandarts!
Want hij vindt bloed stoer.
Heel stoer!